

OS LUMES A DEBATE CAUSAS E SOLUCIÓN

Belén Rodríguez

© Alberte SR

Galiza arde desde hai 4 décadas cunha intensidade que vén marcada pola climatoloxía estival, pola acumulación de biomasa combustíbel no monte e pola maior ou menor incidencia da actividade incendiaria. Agosto de 2006 rexistrou unha nova punta.

As estatísticas reflicten que a incidencia dos lumes ten un carácter cíclico, polo que tras un ano de moitos lumes veñen outros de menos e viceversa. Garantida a presenza de biomasa no monte en masa continua, unha climatoloxía favorábel e unha maior actividade incendiaria levan necesariamente á catástrofe.

Dende o ecoloxismo vimos defendendo que a solución aos incendios non podía descansar exclusivamente no dispositivo de apagar o lume, senón na erradicación das causas estruturais que fan posíbel esta epidemia. O modelo forestal é un dos pri-

meiros factores que condicionan o alcance dos incendios no medio e no longo prazo, ao promover as plantacións en réxime de monocultivo de especies pirófitas como o piñeiro e especialmente o eucalipto. O abandono da agricultura e do rural en xeral e a reforestación de terras agrícolas, moitas delas nas inmediacións de aldeas, vilas e urbanizacións, agravou esta situación nos últimos anos, e deulle agora un carácter novo de seguranza cidadá.

Aliás, existe unha longa relación de factores que orixinan intereses que moitas veces empregan o lume como aliado: determinadas prácticas de gandería, recualificacións urbanísticas, limpeza de mato... CERNA contou coas seguintes persoas expertas para analizar a situación actual, as causas e o futuro da loita contra o lume:

- X. Antonio Portos, subdirector xeral de Defensa Contra os Incendios Forestais.
- Xesús Pereiras, doutor en Bioloxía.
- Alba Nogueira, profesora de Dereito Ambiental na Universidade de Santiago.
- Martín Souto, vogal de Montes Particulares da Asociación Forestal de Galiza.
- X. Alfredo Pereira, presidente da Organización Galega de Comunidades de Montes Veciñais en Man Común.
- Daniel López Vispo, secretario xeral de ADEGA.

Dende a dereita; Alba Nogueira, Martín Souto, Xesús Pereiras, Xosé Alfredo Pereira, Xosé Antonio Portos, Daniel L. Vispo e Belén Rodríguez

A VAGA DE LUME, EXCEPCIONALIDADE OU SITUACIÓN CONTINUISTA?

-X.A. Portos: nós defendemos que este ano houbo "excepcionalidade" en canto ás condicións climáticas e nas ganas de facer mal e de que se viran os lumes: máis sequidade, lumes en aeroportos, tres aeródromos ameazados así como importantes poboacións, centrais hidroeléctricas e depuradoras. Convertémonos en bombeiros urbanos no canto de forestais.

-Xesús Pereiras: a excepcionalidade máis importante foi a meteorolóxica. A tipoloxía de incendios non é nova, noutros anos houbo tamén incendios preto das autoestradas, o aeroporto de Santiago ardeu xa no ano 97. Algunhas excepcionalidades poden ter un trasfondo político, pero iso haino que demostrar e non facer o mesmo que os anteriores gobernos. Non se poden explicar todos os incendios que tivemos desde 1965 cunha "trama organizada".

-Daniel Vispo: hai unha política forestal desde os anos 70 que desaloxa a xente dos montes e non se corrixe a pesar de que no 1989 houbo unha ILP impulsada por ADEGA e outros grupos ecoloxistas para recuperar a función social, ambiental e produtiva dos montes. A política de abandono do rural, de reforestación das terras agrarias, e as

condicións climáticas de seca axudan. Pero a min alarmáronme as declaracións de Manuel Fraga nos primeiros días da crise que dixo que os montes ardían máis cos gobernos tripartito e bipartito. E isto sinalaba a alguén cunha intencionalidade.

"A excepcionalidade máis importante foi a meteorolóxica. A tipoloxía de incendios non é nova"
(Xesús Pereiras)

-Alfredo Pereira: non se poden culpar ás condicións climáticas da excepcionalidade deste ano. O monte arde porque hai desalmados que lles interesa que arda. Tamén é mentira que os montes ardan porque non están limpos, porque os coidados tamén arden e a proba está neste ano. Tampouco creo que houbera "trama organizada", pero si se creou un caldo de cultivo e protección para os incendiarios. Rajoy e Feijoo dixeron que o problema non é o lume, que o problema era non ter medios para apagalo. Ese tipo de declaracións dan forza e vigor aos incendiarios.

-Martín Souto: as condicións climatolóxicas danse ciclicamente, pero un incendiario illado non pode prender de forma tan coordinada e planificada, aínda que a existencia de "trama orga-

nizada" sexa difícil de demostrar. Pero tiñamos que estar preparados para isto. A causa estrutural principal é a falla de valorización do monte, a pesar de que unha de cada catro familias teñen propiedades nel. E logo estase a criminalizar ao dono do monte. Indemnízase ao que ten unha casa ilegal no medio do monte e non temos dereito ás axudas os que somos silvicultores.

UNHA POLÍTICA FORESTAL ERRADA

-Alba Nogueira: en xeral cando se fala dos problemas do monte fálase dunha política forestal errada e creo que hai máis políticas que conflúen nas causas dos incendios. Tendo en conta a excepcionalidade xeográfica dos incendios (ao redor de zonas urbanas e costeiras), hai que falar das políticas urbanísticas. Esta vaga de incendios tamén é debedora do desastre na ordenación urbanística de Galiza durante moitos anos. O desleixo da Xunta e dos concellos na ordenación do territorio está no cerne da maior parte dos incendios acaídos hoxe en día.

-Alfredo Pereira: reducir o problema do lume á intención dun paisano de facer unha casa ilegal no monte non é correcto. O problema radica na falla dunha política do monte. A Xunta nunca declarou que o monte prevaleza sobre os campos de golf, vertedoiros,

autoestradas... Se o monte só se concibe como terreo forestal é imposible que teña futuro.

-**Daniel Vispo:** todos os anos asistimos a causas multifactoriais, usos urbanísticos, conflitos de propiedade, de usos de pastoreo e forestal, entre veciños, pero non creo que todo isto fora o motivo da concentración dos lumes nunha parte concreta do territorio e a aparición de varios focos nun mesmo incendio. Houbo ganas de facer dano e este novo tipo de lumes obrigou tamén a mudar a forma de apagalos. Neste caso o prioritario foi salvar as casas e as persoas e logo o monte e iso fai saltar calquera dispositivo de loita contra o lume. Houbo máis medios que nunca, a pesar dos fallos que houbera na coordinación, e o lume foi controlado, pero puido ter sido peor se os incendiarios quixeran que houbera máis.

-**Xesús Pereiras:** Non nego que o PP estea rendabilizando politicamente os lumes deste ano ou que existira un

"Cando entramos na UE, en 1986, había 500.000 persoas vivindo da agricultura, gandería e monte; agora só unhas 70.000" (X.A. Portos)

resentimento político a maiores neses días, pero iso non explica a historia incendiaria deste país. Este tipo de lumes xa existía e os gobernos anteriores denominábanos incendios-espectáculo e dicían que tiñan a intención de crear alarma social; mais hai que recoñecer que esa modalidade de incendio intensificouse este ano.

O ABANDONO DO RURAL

-**Alba Nogueira:** A porcentaxe de territorio queimado en Galiza nunca baixa do 40% do total estatal nos últimos anos. Hai que buscar as causas tamén nas especies forestais que se plantan. ¿Por qué non arde tanto en Asturias ou Cantabria? Eu creo que é pola ordenación do territorio e polo tipo de especies forestais. Iso explica que Galiza estea nesta situación de excepcionalidade fronte ao Estado.

-**X.A. Portos:** a principal causa estrutural manifesta é o abandono do rural. Cando entramos na UE, en 1986, había 500.000 persoas vivindo da agricultura

REPETIREMOS UNHA E MIL VECES A DEMANDA DUNHA POLÍTICA DE PREVENCIÓN MÁIS QUE DE EXTINCIÓN

Adela Figueroa Panisse*

Voltamos a estar en Santiago... Os incendios forestais provocan graves impactos ambientais, tanto nos ecosistemas terrestres como nos acuáticos que dependen dos bosques, e que agora van recibir as cinzas arrastradas polas enxurradas. O sector do mar vai ser agora obxecto dos danos colaterais do terrorismo incendiario.

Galiza ardeu porque alguén prendeu o lume. Era doado, polas especies que no monte abundan, polas circunstancias nas que se encontran a maioría dos montes en Galiza e pola especial climatoloxía. Mais os que xeraron esta destrución quixeron asegurarse e así aparecen artefactos incendiarios e lumes que se orixinan en varios puntos ao mesmo tempo. Estes lumes teñen un alto custo económico, mais tamén custaron vidas. Xente como calquera de nós foi atrapada sen que puidese escapar. Un voluntario foi tamén atinxido. A vida é un ben precioso e cada un de nós somos únicos e irremprazábeis.

Debemos exixir do goberno unha investigación para saber cales son os intereses que están detrás destas accións criminosas e a persecución dos culpábeis. Compre un grande pacto social que aparte o lume da loita partidaria. Que mude a política agroforestal que se demostrou nefasta desde tantos ángulos, e agora dramaticamente incendiaria. Que trabene enerxicamente o caos urbanístico que levou as urbanizacións ao monte e o bosque até as poboacións. Repetiremos unha e mil veces a demanda dunha política de prevención máis que de extinción. Recuperemos o medio rural, pódoo en valor para inverter a tendencia actual ao abandono.

Os nosos bosques teñen que recuperar a súa función produtiva, ambiental e social. Teñen que recuperar a maxia dos neboeiros, da humidade, dos brións sobre as pedras e da diversidade biolóxica que caracteriza ao bosque atlántico. Temos que abandonar o monocultivo do eucalipto para o lume ou para as fábricas de papel.

En 1989, unha Iniciativa Lexislativa Popular, solicitaba un novo Plano Forestal para a posta en valor das funcións sociais, produtivas e ambientais do monte. As voces de alarma xa hai tempo que se tiñan levantado en Galiza.

Témonos que reconciliar coa terra, facéndoa de novo produtiva. Recuperando a nosa capacidade, aprendida en séculos de historia, de facer perdurar a súa vixosidade. Que non volte chover cinsa e borralla sobre a terra e sobre as nosas almas. A nosa historia facémola nós, nesta terra produtiva.

Destrución dos nosos recursos NUNCA MÁIS.

LUMES NUNCA MÁIS.

SI A VIDA.

*Extracto do manifesto lido por Adela Figueroa Panisse, presidenta de ADEGA, na Manifestación de Nunca Máis, o 20 de agosto de 2006 en Santiago de Compostela

DATOS OFICIAIS SOBRE O PERÍODO DE CRISE

- 77.000 Has queimadas, o 12% do patrimonio forestal
- Case 2000 lumes, dos cales o 51% foron clasificados de nivel 1 e 2. Nunha mesma xornada rexistráronse máis de 300 lumes
- 4 mortos
- Máis de 60 presuntos incendiarios detidos pola Garda Civil
- Incrementouse o operativo de extinción previsto polo Plano Infoga 2006 en 930 profesionais, 187 vehículos e 27 medio aéreos, grazas á axuda doutros Estados e doutras Comunidades Autónomas
- Foi precisa a intervención do Exército, as Forzas de Seguridade e a presenza de Voluntariado
- Perdas económicas neste período: 99 millóns de euros, 13 millóns para mitigar os danos máis urxentes

ra, gandería e monte; agora son só unhas 70.000. Desde que se creou no ano 1989, o Servizo de Defensa contra Incendios foi medrando de xeito exponencial. Partiuse dunha cantidade de investimento de tres millóns de euros até chegar a máis de 60 millóns actualmente, coa conseguinte creación do concepto "economía dos lumes", que segue a medrar. Todos os anos se atallan os lumes pero cada vez hai máis. A desorde urbanística é unha causa coxuntural.

-**Alfredo Pereira:** a problemática do abandono do rural forneceuse cunha política de montes errada. O PRODER (Programa de Desenvolvemento Rural), permítelle ao medio rural adquirir un ordenador pero non un tractor. Respecto á economía de lume, pensamos que a loita contra os lumes forestais

en extinción ten que ser exclusivamente desde a Administración. O lume non se debe combater baixo a perspectiva do negocio, subvencionando ademais aos concellos para a creación de brigadas. Hai que impulsar medidas de

"Fálase dunha política forestal errada e creo que hai máis políticas que conflúen nas causas dos incendios. Esta vaga de incendios tamén é debedora do desastre urbanístico" (Alba Nogueira)

colaboración que impliquen á poboación para traballar nos montes e evitar incendios, e non só para limpar montes. Unha política de prevención pasa

por coñecer ben as causas dos incendios e poñerlles alternativas: estruturais, políticas, legislativas, silviculturais e de eliminación de intereses enfrontados entre o sector madeireiro, a agricultura e a caza.

RECUPERAR A FUNCIÓN SOCIAL DO MONTE

-**Martín Souto:** tamén mudou a estrutura do mundo rural. Hoxe quen ten unha granxa de vacas a penas utiliza o monte para súa actividade. Hai que recuperar a función social que tiña antes o monte, sacándolle partido económico, ecolóxico, lúdico... e dándolle algún tipo de beneficio ao propietario que o coida. A política de "hai que limpar o monte" é unha carga para o propietario se non obtén un beneficio ou un produto a cambio.

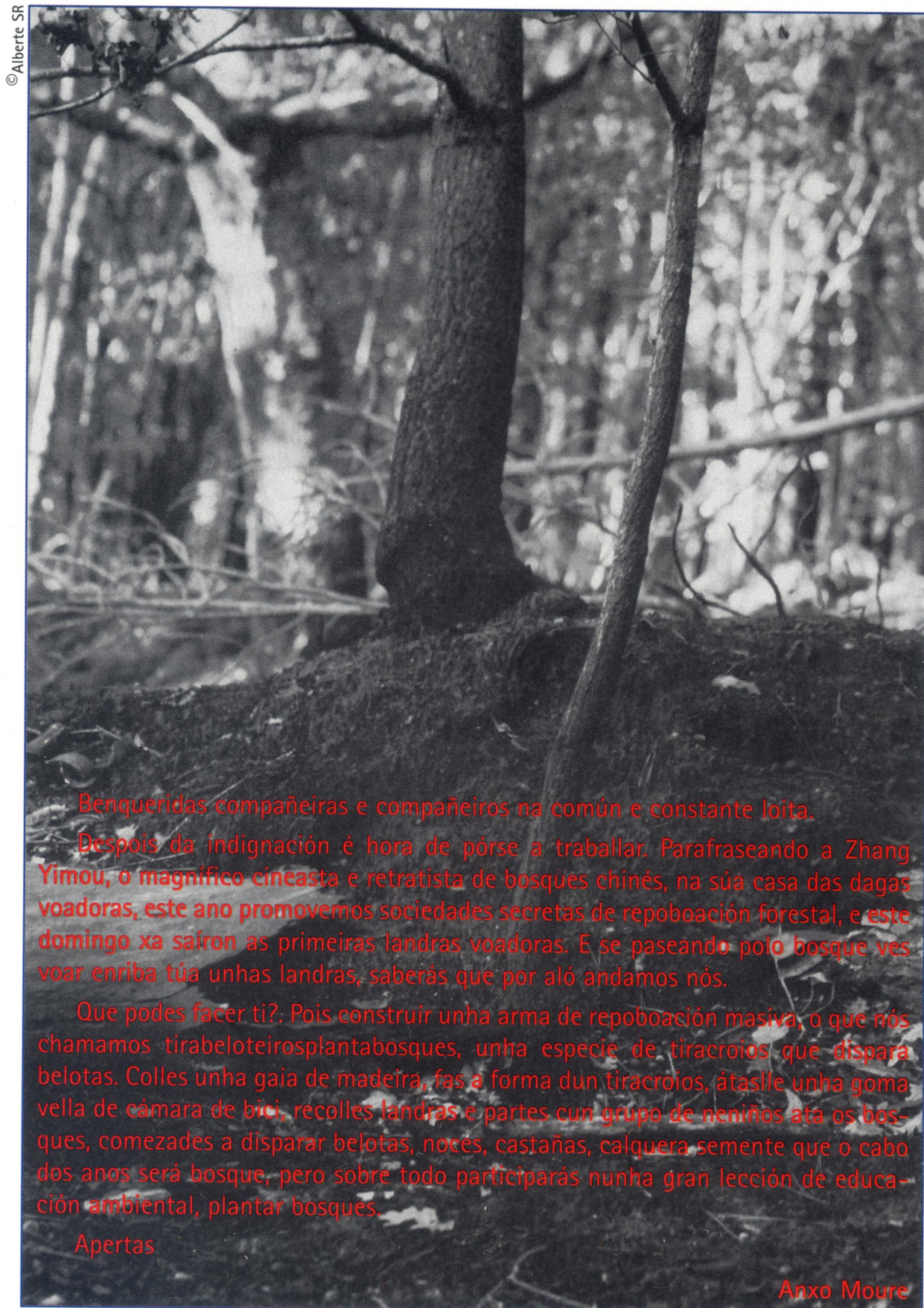
-**Alba Nogueira:** segue chocando a necesidade multifuncional do monte e de ordenación e o coidado da paisaxe con que os *urbanitas* non paguen por que ese monte estea coidado. E non deben de ser os propietarios os que soporten a carga de termos bonita a paisaxe. Pero os propietarios tamén deben saber que non poden facer o que queiran se existe investimento público no coidado dos montes. A diferenza de

"O custo do Servizo de Defensa contra Incendios pasou de tres millóns de euros en 1989 até máis de 60 millóns hoxe. Creouse o concepto de "economía dos lumes". Todos os anos se atallan os lumes pero cada vez hai máis". (X.A. Portos)

Galiza, en Cantabria e Asturias vese conciencia nos propietarios e, de feito, o que alí ardeu foron piñeiros e eucaliptos fronte ás especies frondosas.

-**Martín Souto:** hai lugares onde tamén hai moito eucalipto e piñeiro e sen embargo non arde porque todo o mundo recibe beneficios dese monte.

-**Alfredo Pereira:** o monte galego non está así por milagre. Está cheo de eucaliptos e piñeiros porque houbo un momento en que o goberno galego subvencionou o eucalipto neste país. A solución non é forestar por forestar. Habería que comezar por consensuar coas comunidades de montes o deseño dunha nova política de montes para

©Alberte SR

Benqueridas compañeiras e compañeiros na común e constante loita. Despois da indignación é hora de pórse a traballar. Parafraseando a Zhang Yimou, o magnífico cineasta e retratista de bosques chinés, na súa casa das dagas voadoras, este ano promovemos sociedades secretas de repoboación forestal, e este domingo xa saíron as primeiras landras voadoras. E se paseando polo bosque ves voar enriba túa unhas landras, saberás que por aló andamos nós.

Que podes facer ti?. Pois construír unha arma de repoboación masiva, o que nós chamamos tirabeloteirosplantabosques, unha especie de tiracroios que dispara belotas. Colles unha gaia de madeira, fas a forma dun tiracroios, átaslle unha goma vella de cámara de bici, recolles landras e partes cun grupo de neninos ata os bosques, comezades a disparar belotas, noces, castañas, calquera semente que o cabo dos anos será bosque, pero sobre todo participarás nunha gran lección de educación ambiental, plantar bosques.

Apertas

Anxo Moure

decidir as zonas onde se pode forestar, con qué tipo de especies e sobre de todo apoiar aos proxectos que poñan en valor ao monte, non só no aspecto forestal.

-**Daniel Vispo:** o monte perdeu as súas funcións tradicionais e adquiriu outras que non revertiron nada no medio rural. Hoxe en día o monte é un soporte enerxético, de muíños de vento, de minaría..., actividades que non benefician nin ao propietario do monte nin ao medio rural e que ademais van en

"Temos que defender o monte veciñal como unha propiedade colectiva singular deste país onde se poida poñer en práctica a nova política de montes"
(Alfredo Pereira)

contra del. Aínda presupoñendo a utilidade pública destes novos usos do monte, non deberían ir contra os intereses dos propietarios e dos habitantes do rural, pola contra, tiñan que servir para fixar poboación e recibir ingresos.

-**Martín Souto:** tamén os propietarios de monte que viven fóra do medio rural terían que participar deses negocios, porque calquera propietario hoxe en día vese ameazado por aqueles que queren facer canteiras, e que teñen todos os dereitos preferentes.

-**Alba Nogueira:** ademais a Administración do Estado ten que entender que se Galiza é tan bonita e veñen todos a vela, iso tamén lle ten que custar algo e ten que axudar a evitar incendios. Galiza só ten o 12% do territorio como espazo protexido; pola contra Andalucía, Canarias e Asturias teñen unha media do 20% e outros lugares chegan ao 40%, aí o Estado pagou para ter Parques Nacionais.

DA PROPIEDAD PRIVADA Á PÚBLICA

-**Xesús Pereiras:** Deberíase indagar tamén noutro tipo de propiedades. En Galiza a propiedade é toda privada, incluso o monte comunal, e só o 3% é de propiedade pública; mentres, a media en Europa é do 30%, e hai casos como Alemaña co 50% do monte de propiedade estatal. En Andalucía tiñan un 30% de propiedade pública e un 70% de monte privado, e querían inverter as porcentaxes. A única

maneira de dar exemplo na xestión dos montes é precisamente a través das propiedades públicas, porque na propiedade privada podemos incentivar, pero nunca obrigar. Cara o futuro deberíanse dedicar orzamentos para a compra de terreos abandonados.

-**Alfredo Pereira:** eu non estou de acordo co concepto romántico de propiedade privada, porque non deixa de ser unha propiedade colectiva. Ti no monte non podes facer o que queiras porque existen leis. E temos que defender o monte veciñal como unha propiedade colectiva singular deste país onde se poida poñer en práctica a nova política de montes porque son as terras nas mellores condicións.

-**Alba Nogueira:** a fragmentación da propiedade de Galiza dificulta moito calquera política pública de protección do medio, incluído o monte. Non é o mesmo declarar un Parque Nacional en Andalucía onde tan só tes que expropiar as propiedades de dous terratenentes, que conseguir montar un pequeno Parque nas Fragas do Eume onde te atopas coas trifulcas dun motón de veciños.

-**X.A. Portos:** dous tercios dos 2'5 millóns de Has deste país son de propiedade particular moi fragmentada. E dise que actualmente hai en Galiza 650.000 propietarios. A xente ten que pensar que ser propietario dun monte non é gratuito. Ao adquirir terras, adquirense tamén responsabilidades. Estou de acordo con Xesús cando di que hai que tratar de cambiar a estrutura da propiedade, que sería unha das causas estruturais últimas dos incendios. Non sei se se debe converter todo en propiedade pública, pero cando menos debemos concentrar as terras. Outro dato que agrava máis esta situación é que Galiza segue a ser a Comunidade Autónoma de todo o Estado onde máis cara é a propiedade.

-**Daniel Vispo:** a fragmentación do terreo é o resultado de intentar sacarlle o máximo rendemento. Cada fogar necesitaba un anaco de terra para plantar as patacas, outro para o millo... Non podemos decidir que ten que facer o propietario coa terra, pero podemos ordenar e orientar o territorio. A fragmentación pódese superar coa axuda, por unha banda, do banco de terras, pero sobre todo coa agrupación de produtores.

-**X.A. Portos:** pero a maioría dos propietarios non son produtores... Antes había moita parcelación da propiedade, mais eran terras en produción; agora hai moita parcelación da propiedade sen produción, o que leva ao descontrol.

-**Martín Souto:** Esas parcelas están improdutivas porque existen procesos de concentracións parcelarias que duran quince anos e iso non pode ser.

-**X.A. Portos:** A única maneira de facer a concentración é vía compra dos propios veciños, pero os que vendan teñen que ter as súas cargas e responsabilidades.

-**Daniel Vispo:** creo que se cada propietario participa cunha porcentaxe na explotación comunal é máis doado intentar recuperar a propiedade abandonada. A propiedade comunal é unha singularidade que temos e que debemos conservar. A lei obriga aos comuneiros a investir o 5% en beneficios sociais. E logo todos temos que retribuír as funcións ambientais insubstituíbeis dos montes: é soporte de ecosistemas, de hábitats de flora e fauna e é imprescindible na captación de recursos hídricos.

O DEBATE SOBRE AS ESPECIES FORESTAIS

-**Daniel Vispo:** a forma de retribuírmos é inventándonos figuras que permitan ordenar o territorio evitando que se

"Mudou a estrutura do mundo rural. Hoxe quen ten unha granxa de vacas a penas utiliza o monte para súa actividade" (Martín Souto)

fagan plantacións tan só de piñeiros e eucaliptos, tamén por razóns económicas (os propietarios de eucaliptais protestan porque non teñen venda).

-**Martín Souto:** onde hai un só comprador, neste caso Ence, é lóxico que a madeira baixe de prezo.

-**Daniel Vispo:** pero coa extensión de piñeiro e eucalipto que temos o que estamos é cultivando o lume. Aquel que faga aproveitamento forestal do monte ten que introducir a diversidade de especies e recuperar as árbores autóctonas, que se comportan fronte o lume de forma ben diferente.

-**Xesús Pereiras:** o bosque maduro de caducifolias ten unha frecuencia de retorno de incendios de milleiros de anos. Outra cousa son os bosques caducifolios intervidos.

-**Martín Souto:** estou de acordo coa concentración do monte, pero non podemos impoñerlle ao propietario

"A biomasa do monte para coxeneración vai durar o que duren as subvencións europeas"
(Alfredo Pereira)

plantar unha ou outra especie. En todo caso, podemos asesorar. Se o eucalipto se coida non ten porque arder máis que o carballo.

-**Xesús Pereiras:** pero se o marco legal xa está decidido non vai haber ese problema. Se compras nun sitio onde por lei non podes construír, xa non es un afectado porque coñeces as regras de antemán.

-**Martín Souto:** pero é que a maioría non compramos, herdamos. Eu non decidín ter as miñas fincas nunha zona determinada.

NOVAS LEIS E NOVOS USOS

-**Alfredo Pereira:** cando se legisla desde fóra, a lei pode resultar nefasta como a Lei de Montes estatal, coa que se vai

conseguir que en 30 anos só teñamos árbores neste país.

-**X.A. Portos:** é desconcertante que en Galiza se produza a metade da madeira do Estado e sexamos unha das poucas Comunidades do Estado que non teñan normativa propia. Estamos facendo moitos esforzos para elaborar esa normativa. Comezamos cun decreto, que sabemos que non é suficiente, e agora temos un borrador sobre unha Lei de Prevención e sairá unha Lei de Montes galega. É fundamental ter unha base legal propia para ordenar o territorio e os seus usos porque temos unhas características particulares.

-**Xesús Pereiras:** a Administración podería facer prácticas de silvicultura a longo prazo e valorizando o monte, porque os usos tradicionais que tiña o mato aínda non sufriron modernización. Falo da biomasa con fins enerxéticos, da compostaxe (tamén vía imposición) e das liñas que haxa de investigación (biodiésel, o toxo como substitutivo da soia...).

-**Daniel Vispo:** antes hai que saber se son recuperábeis os usos tradicionais do monte. O aproveitamento da biomasa véxolle problemas, porque retirar o mato do monte para convertelo en fume e cinzas, tan só consegue extraer nutrientes do monte e perdelos. Outra cousa é a compostaxe, que permite recuperar nutrientes para o solo; pero non está subvencionada.

-**Alfredo Pereira:** a biomasa do monte para coxeneración vai durar o que duren as subvencións europeas. Hai que buscar un produto que faga que a retirada dese mato sexa rendíbel por si mesma e o compost éo.

-**X.A. Portos:** creo que pode haber sitio para case todos. Os planos de biomasa nos que estamos a traballar, con certas limitacións, poden ter viabilidade sem-

"Coo extensión de piñeiro e eucalipto que temos o que estamos é cultivando o lume. Compre introducir diversidade de especies e recuperar as árbores autóctonas" (Daniel Vispo)

pre que se fagan detrás dunha ordenación racional, integrada e sostíbel da explotación para evitar unha extracción permanente de nutrientes do monte.

-**Alfredo Pereira:** o monte arderá menos non cando se saque rendemento económico del, senón cando se atope o vínculo que una a simbiose monte-veciñanza. Non é tanto a lexislación como a busca por parte dos comuneiros desa simbiose.

-**Daniel Vispo:** hai que aproveitar este ano para impulsar outra conciencia pola que se comprendan os beneficios ambientais, sociais e, incluso, económicos do monte.

VOLUNTARIADO AMBIENTAL O NOSO MONTE PRECISA DE NÓS!

Resultado da vontade conxunta de ADEGA, a Dirección Xeral de Xuventude, a Consellería de Medio Rural e de centos de voluntari@s de todo o país, estanse a desenvolver as actividades dos campos de Voluntariado en Defensa do Monte Galego con base en Forcarei e Monforte de Lemos.

Esta iniciativa, xunto coas que ADEGA tivo con comunidades de montes no Barbanza ou no Alto Ulla, é xa un novo ámbito de participación social para o desenvolvemento rural en Galiza.

Os dous dispositivos, que abarcan 16 concellos (distrito forestal), creáronse no mes de agosto para desenvolver tarefas de vixilancia do monte, colaboración nas labores de intención nos incendios declarados e, sobre todo, a posta em marcha de medidas para evitar a erosión en terras arrasadas polos lumes. Preténdese, ademais, sentar as bases de futuras actuacións nos montes, especialmente durante o inverno, e de actividades formativas e de educación ambiental.

A iniciativa implicou xa a 15 educadores ambientais de ADEGA e 350 voluntari@s que están a traballar en relación directa cos veciños, propietarios do monte, cazadores, apicultores e profesionais do sector forestal. Podes seguir as actividades do voluntariado en <http://vmonforte.blogspot.com/> ou <http://veddmg.blogspot.com/>.

Contactos para participar como voluntari@s:

900 400 800 (Voluntariado en Defensa do Monte Galego)

981 570 099 (ADEGA)

adega@adega.info

©Alberte SR

